

MIT LIV SOM PER AAGE BRANDT /
MY LIFE AS PER AAGE BRANDT

Nielsen – www.nielsen.re

Borrowing a Foreign Identity

c/o Per Aage Brandt (2001–02)

FOLLOWING CLAUS BECK-NIELSEN'S death the now nameless body took over Professor and Semiotician, Per Aage Brandt's life. While Brandt himself was visiting professor at Stanford University in California, the

nameless one lived in Per Aage Brandt's apartment, wore his clothes, opened his post, answered his mails, ate his food, breathed his air, dreamed his dreams and even cast Professor Brandt's vote in the local council elections.

Information (daily newspaper),
1 March 2001

Information, 12 April 2002

P. Aa. Brandt in his home in Copenhagen, February 2001

April 2002.

„KODENAVN BECK-NIELSEN“

En aften i det sene efterår 2001 ankommer jeg - som i denne sammenhæng ønsker at være anonym - til en lejlighed bag Hovedbanegården i København. Lejligheden tilhører en professor i tegn og betydning, som nogen tid forinden har modtaget en computer til midlertidig opbevaring. Computeren er blevet gemt af vejen mellem nogle reoler i lejlighedens fjerneste værelse, hvorfra der er udsigt til Hovedbanegårdens bagside og den flok af narkomaner og hjemløse, som Claus Nielsen den foregående vinter var en del af. Da jeg ankommer, er der ingen hjemme. Professoren er få dage inden rejst til USA for i knap et år at opholde sig der som gæsteprofessor ved Stanford University i Californien. Med mit ønske om at være anonym slår jeg mig ned i professorens lejlighed, sover i professorens seng, spiser af professorens tallerkener, lader mit vand i professorens toilet, læser i professorens bøger; med mit ønske om at være anonym, at gemme mig, går jeg i professorens tøj, kigger i professorens skabe, drikker professorens vin, koger professorens ris i professorens gryder, tømmer professorens postkasse og læser professorens breve; med mit inderlige ønske om at være anonym, at gemme mig, at bare forsvinde, lever jeg professorens liv, går professorens ærinder, indtager professorens holdninger, trækker professorens vej, lider af professorens søvnløshed, drømmer professorens drømme, tænker professorens tanker, og en skønne dag sætter jeg mig foran computeren.

Jeg ser ud ad vinduet: trappen, den dampende pølsevogn og flokken af narkomaner og hjemløse, der i samme øjeblik spredes, som ved en usynlig impuls deler den sig i små flossede grupper, der driver hen ad fortovet eller krydser gennem trafikken og forsvinder op ad Istedgade. Jeg har tid, tænker jeg, ikke alverdens tid, ikke en menneskealder, men den tid, jeg har tilbage, før jeg forsvinder, vil jeg bruge på at danne mig et overblik og søge et mønster, „en dybereliggende sandhed“.

Jeg tænder for computeren og bliver konfronteret med en uoverskuelig mængde dokumenter fulde af notater, e-mails, skitser, udkast til artikler og refleksioner over sagen eller tilfældet „Claus Nielsen“. Dokumenterne er ordnet i såkaldte „Mapper“, der igen er placeret på overordnede niveauer, som „Skrivebord“, „Rejsetaske“ eller „Dokumenter“. Så vidt jeg kan se, er det meste skrevet, eller i hvert fald gemt, i perioden oktober 2000 til 29. august 2001. Alle dokumenter er navngivet, og ingen bærer det samme navn. Ét dokument hedder for eksempel „K-Døgn-2“. Indholdet ligner en af de ni artikler i serien „journalnr. xx“, der i Information blev bragt under signaturen „Claus Beck-Nielsen“. Jeg finder også et „K-Døgn-3“ og et „K-Døgn-1“. Jeg forventer selvfølgelig, at „K-Døgn-1“ vil vise sig at indeholde en udgave af den første artikel i serien. Men det gør den ikke. Den indeholder forskellige udgaver af andre artikler samt en mængde tekst, der ikke hører hjemme i noget „Døgn“ og aldrig har været trykt i nogen avis. Som om det ikke allerede er forvirrende nok, finder jeg også et „K-Døgn-1B“ og et „K-Døgn-1C“.

VI

FORSYNET

Pludselig var han der, han kan ikke huske, hvordan det begyndte, om det overhovedet nogensinde er begyndt, pludselig var han der bare, uden at have fået at vide hvorfor, og så var der ikke andet at gøre: Gå lidt rundt, få noget fra hånden, møde en kvinde og sætte sig, spise og drikke et glas, undre sig over et barn, der var kommet (...) lukke øjnene og hver gang åbne dem igen, og igen måtte rejse sig og gå rundt og gå rundt, mens han ventede på, at et eller andet derinde pludselig endelig sprang et slag over eller kortsluttede (...)

Uddrag af romanen Horne Land, 1999

I gennem længere tid har jeg nu søgt at finde meningen med Claus Nielsen i dagbogen i harddisken. Jeg har søgt sandheden i det mest subjektive, traumatiske, private. Måske, tænker jeg, er det tid igen at vende sig udad, tid at slukke for harddisken og forlade professorens ensomhed for i det mindste at slå et smut ud i det offentlige rum. Måske skal meningen søges derude, i den åbenlyse, i offentliggjorte tekster og alment tilgængelige fakta om Claus Beck-Nielsen, altså i hans objektive herkomst, uddannelse og så videre, det såkaldte curriculum vitae.

En tidlig morgen ifører jeg mig en af professorens hvide skjorter, hans strikkede pullover, hans mørkeblå jakkesæt og sorte sko, jeg stikker professorens valgkort i

jakkens inderlomme, går ned ad trappen og ud i verden. Det er som om alting er lettet, himlen er klar, lyset er hårdt og farverne varme og blændende. Jeg går forbi valglokalet på Rysensteen Gymnasium og afleverer professorens valgkort, sætter professorens kryds på professorens stemmeseddel og fortsætter ad Vesterbrogade ind mod centrum. Efter alle disse måneder i professorens ensomhed er mængden af mennesker overvældende. Alene i et land som Danmark er der omkring 6 millioner. De går altså her, tænker jeg, de jogger, de cykler, de bevæger sig af sted i biler og busser, i tog og fly, de ligger i deres senge og sofaer, sidder foran deres computere og tv-apparater. Og hver især består alle disse mennesker af og i en krop, som fra fødselen af uafbrudt vokser, forandrer sig, forfalder, skifter tempo, humør, udtryk, frisure og så videre, tænker jeg et sted i mængden, der pludselig står stille for rødt. Jeg ser mig omkring. For at holde styr på alle disse myldrende og omskiftelige 6 millioner, tænker jeg, så har man altså kort efter fødslen udstyret hver enkelt med et navn og et personnummer. På valgkortet i min inderlomme stod der „260444-“ og så videre. Navnet, Per Aage Brandt, kan i undtagelsestilfælde, efter ansøgning og betaling af 3.000 kroner, ændres og helst kun en smule. Nummeret står fast, tænker jeg og mærker mængden sætte sig i bevægelse. Nummeret kan ikke ændres. Navnet og nummeret er det officielle Danmarks mulighed for at identificere et menneske, afgøre, hvem hun eller han i virkeligheden er. Men hverken navn eller nummer fortæller ret meget om et menneske. Hvis man vil forstå et

andet menneske, må man vel kende hans oprindelse og livshistorie, hans biografi.

Og så er der jo heldigvis Kraks Blå Bog, tænker jeg, idet vi passerer indgangen til Tivoli og fortsætter op mod Rådhuspladsen. I Kraks Blå Bog har man identificeret de vigtigste nulevende danskere. Ud over navn og fødselsdato består hvert betydende menneske af en stillingsbetegnelse, en fødeby, navne på forældre, deres respektive stillinger, en liste over uddannelser, eksaminer og vigtige poster, som dette menneske har gennemgået, bestået og beklædt, hæderspriser og legater, som dette menneske har modtaget, samt en liste over det, som væsentligst adskiller et betydende menneske fra et mere ubetydeligt: de produkter, værker eller afhandlinger, som han eller hun - ud over madaffald, emballage, hud, sved og gamle aviser - har produceret eller udskilt. Til hvert enkelt værk, eksamen eller fædrene ophav hører et årstal, så listen i sin helhed udgør skelettet til en biografi.

BRANDT Per Aage professor; f. 26/4 1944 i Buenos Aires; søn af fabrikant Aage Brandt og hustru bogholder Gerd B. f. Pettersson; fraskilt.
 Student (Gladsaxe Gymn.) 1963; cand. mag. (romansk filologi, Kbh.s Univ.) 1971; adjunkt ved Roskilde Universitetscenter 1972; lektor ved Århus Univ. 1975, docent 1981-88; forskningsleder ved Semiotik i Almen Semiotik ved Århus Univ. fra 1981; professor i semiotik ved Center for Semiotik, Aarhus Univ. fra 1998.
 Center for Semiotisk Forskning ved Århus Univ. fra 1992 og af Danmarks Forskningsfunds Program Almen og Semiotik 1993-98, tildelt 3-årigt forskningsstøt 1996.
 Doctorat d'État, forsvaret 1987; mention Très Honorifique 1969; aktiv

At have en biografi, en personlig historie, som ikke bare er privat, men en officiel sandhed, er i de senere år blevet meget vigtigt for mennesket. Et menneskes liv, tænker jeg, mens jeg opløst i mængden føres over Rådhuspladsen, forbi Politikens lysavis og videre ned ad Strøget, et menneskes liv får først betydning og dermed mening, hvis nogen skriver og offentliggør dets biografi. Derfor betragtes det at få sin livshistorie i Kraks Blå Bog som en hæder, et bevis på, at man ikke blot eksisterer, men at ens eksistens har betydning og giver mening.

Dele af det skelet til en biografi, som Kraks Blå Bog giver i tilfældet „Beck-Nielsen, Claus” - navnene på hans forældre, deres stillinger og uddannelsen på „Opera-akademiet i München” - viste sig ikke at have nogen realitet.

Det betyder ikke nødvendigvis, tænker jeg og ved pludselig ikke længere, hvor jeg er, at vi kan erklære „Beck-Nielsen, Claus” for ikke-eksisterende. Ikke endnu, i hvert fald.

I Kraks Blå Bog er der nemlig også en liste over hæderspriser og legater, som „Beck-Nielsen, Claus” skulle have modtaget, bl.a. „Gerrit Engelke-Preis der Stadt Hannover” og „Preis der Frankfurter Autorenstiftung”. Disse priser eksisterer. De har bare aldrig været tildelt nogen „Beck-Nielsen, Claus”. Det kunne til gengæld titlen „Æresmedl. af Galeasen, Stockholm” have været. Hvis vel at mærke titlen havde eksisteret. Det gør den ikke.

Det betyder ikke nødvendigvis, tænker jeg og holder mig til professorens navn, til foret i hans frakkelomme,

den, eller i hvert fald vandringer, det at gå, bare gå, er omhyggeligt udvalgt, ikke bare som den nærmeste og mest ublodige, men som den eneste vej ind i en anden og bedre verden:

Den ene fod foran den anden fod foran den ene fod foran den anden fod (...)

Det står der. Allerede i radiospillet *Ø's Historie* fra 1997 optræder visionen altså. „Den ene fod foran den anden fod foran den ene fod foran den anden fod...” Sådan lyder hovedpersonen Ø's eksistentielle og fysiske motor, den drivkraft, der en skønne dag skal bringe ham, ikke ud af verden, men frem til målet, utopien: „Europa”. Og den evigt omkringvandrede flaskesamler i *Ci-vi-li-sation?* tænker jeg, han var vel heller ikke bare den udskilte, navnløse ingen? Han, vandringsmanden, præsenterede jo sig selv som „verdens frelser”!

Og hvordan skal denne frelste verden så i sidste ende se ud? spørger jeg mig selv, og bladrer. Og bladrer. Men det står der ikke noget om. Ikke et ord. Trist, tænker jeg, for netop sådan et eftermæle, billedet af den anden og bedre verden, ville vel være det, som gav, ikke bare slutningen, men hele historien, mit liv, en mening.

Jeg vender tilbage til gaden. I det støvede skumringslys nærmer jeg mig endnu en gang Hovedbanegårdens bagside og slår lige en bue ud på kørebanen for at undgå flokken af narkomaner, der som sædvanlig bare står og hænger i dampen fra pølsevognen. Men bortset fra det, tænker jeg og ser op mod professorens lejlighed, bortset

fra eftermælet, så har min historie i store træk vist sig at være tilrettelagt og foreskrevet i bøgerne, der står spredt omkring på landets biblioteker under navnet „Claus Beck-Nielsen”. Hvad der umiddelbart ligner en tragedie, en historie om fortabelse, skilsmisse og social deroute, er altså i virkeligheden resultatet af en bagvedliggende plan. Og tværtimod at være en fatal fejltagelse, tænker jeg på vej op ad trapperne, så er Claus Nielsen og hans ankomst den 12. december 2000 kl. 9:59 begyndelsen til det værk, som jeg og min kommende forsvinden vil blive selve kronen på.

Døren smækker bag mig. Jeg ser mig omkring i lejligheden, alt det, jeg i nu snart et år har levet med, bøger, tallerkener, nips, gode og dårlige vaner. Jeg sukker, kaster professorens blik ned i den halvmørke gade og tænder for harddisken. Nu mangler vi kun én ting, tænker jeg, vi mangler bare at se, hvordan den planlagte slutning bliver ført ud i livet. Mit liv.

fra Claus Beck-Nielsen (1963-2001)
– En biografi, Gyldendal 2003

